

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou ve věci

žalobce: **A.S.**, státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika,

proti

žalovanému **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 6. 10. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2017 č.j. OAM-65/ZA-ZA12-HA11-2016, ve věci udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů a domáhal se jeho přezkoumání a poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že ve správním řízení došlo k porušení některých ustanovení správního řádu, a to konkrétně:

- § 3 správního řádu, jelikož žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné

Shodu s prvopisem potvrzuje

pochybnosti, čímž porušil dané právní ustanovení,

- § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť žalovaný si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci,
- § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo,
- § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci,
- § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí,
- § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dále uvedl, že žalobu doplní za pomoci právního zástupce, o kterého současně požádal, a to konkrétně Mgr. Beatou Kaczynskou. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

2. Návrhu na ustanovení zástupce soud usnesením ze dne 12.10.2017 nevyhověl a žalobce vyzval k doplnění žaloby ve smyslu upřesnění žalobních bodů. Žalobce dne 15.11.2017 doplnil žalobu tak, že má za to, že je u něj naplněn azylový důvod uvedený v § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť je členem buňky hnutí za autonomii Kabýlie a organizoval manifestace. Během manifestace dne 20.4.2008 byl na tři dny zatčen, dále během manifestace v r. 2011 byl zbit policií. Z tohoto důvodu je pronásledován za uplatňování politických práv, konkrétně práva shromažďovacího a se závěrem žalovaného o nenaplnění azylového důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu nesouhlasí. Porušování předmětného práva ze strany státních orgánů Alžírsko vyplývá z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Alžírsko ze dne 12.1.2017, ze které vyplývá, že alžírské státní orgány s využitím celé škály zákonů běžně porušují právo na svobodu shromažďování a trestní zákoník trestá organizaci nebo účast na nepovolené demonstraci na veřejném prostranství trestem odnětí svobody až na jeden rok. Ve zprávě se dále poukazuje rovněž na to, že v Alžíru, hlavním městě Alžírsko, byl vyhlášen zákaz demonstrací a tento je státními orgány přísně vynucován. Znaky pronásledování pak spatřoval v zadržení a následném věznění po dobu tří dnů při manifestaci dne 20.4.2008 a zacházením s jeho osobou po dobu uvěznění. Dále uvedl, že naplňuje podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jeho náboženského přesvědčení a kabylské identity. Ač alžírská ústava zakotvuje právo na svobodu svědomí, je náboženská svoboda výrazně omezena trestněprávními předpisy, podle kterých je porušování principů islámu a urážení islámských proroků považováno za trestný čin. Jako křesťan je v Alžírsku vystaven ústrkům, které jsou státní mocí tolerovány. Naplňuje podmínku odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu nábožensství. S odvoláním na Informaci MZV ČR č.j. 104340/2017-LPTP ze dne 9.6.2017 mohou být jakékoli aktivity ve prospěch autonomie Kabýlie považovány za ohrožování integrity Alžírsko a kvalifikovány jako trestný čin podvrácení republiky či terorismu s možnou trestní sazbou od 10 let nepodmíněně až po trest smrti. Ač má primárně za to, že splňuje důvody pro udělení azylu, nesouhlasí ani se způsobem, jakým správní orgán posoudil naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.11.2017 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis, zejména na výpovědi žalobce ve správním řízení. Navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout a současně vyslovil souhlas s rozhodnutím bez jednání.

4. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobcem uváděné důvody, a to náboženství a manifestace za kabylské zájmy, nejsou podřaditelné pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany z hlediska důvodu pro udělení azylu žalovaný vycházel především z výpovědi žadatele, z nájemní smlouvy ze dne 30.8.2017 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Alžírsku. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č.j. 104340/2017-LPTP ze dne 9.6.2017, z Výroční správy Human Rights Watch – Alžírsko ze dne 12.1.2017, z Výroční zprávy Amnesty International – Alžírsko ze dne 22.2.2017, ze zprávy Freedom House, „Svoboda ve světě 2016 – Alžírsko“ ze dne 14.7.2016, z Informace OAMP, „Vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko“ ze dne 5.1.2017, ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Alžírsku za rok 2016 ze dne 3.3.2017 (překlad vybraných částí), ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA, „Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015“ ze dne 10.8.2016 a z Informace OAMP – Alžírsko, „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 20.7.2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, v platném znění, byla žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Neshledal ani důvod k udělení azylu dle § 13 odst. 1 zákona o azylu, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v citovaném ustanovení. Žalovaný se zabýval žádostí i z pohledu udělení azylu humanitárního, včetně možné doplňkové ochrany a ani v této souvislosti neshledal důvod pro jeho udělení. Na základě všech informací dospěl k závěru, že účastník řízení by v případě návratu do vlasti nebyl ohrožen na životě či svobodě z důvodu své rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. V případě návratu do vlasti mu nehrozí ani jiná vážná újma ve smyslu uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení či jiné nelidské zacházení, a tudíž nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle §14a a ani § 14b, neboť u žadatele není důvod pro sloučení rodiny.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů podaných v zákonné lhůtě a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

6. Z obsahu správního spisu bylo soudem zjištěno, že žalobce uvedl, že cestovní doklad ztratil v Itálii v dubnu 2015. Je stáním příslušníkem Alžírsko, národnosti kabylské, je křesťan a od roku 2006 je členem hnutí za nezávislost Kabylie, je členem buňky ve vesnici a organizuje manifestace, je svobodný, bezdětný. Vyceštoval na italské turistické

Shodu s prvopisem potvrzuje

vízum s platností na 45 dnů a v Itálii pobýval od srpna 2013 do 23.1.2016, pak cestoval dále do Rakouska a byl vysazen na českých hranicích. Je zdravý a o azyl žádá kvůli náboženství, protože má problémy v rodině, která jej odvrhuje, ale i z důvodu politického hnutí. Při pohovoru dále uvedl, že z důvodu jeho křesťanské víry měl problémy v rodině, ale měl problémy i s vládou, protože v kabylském hnutí organizuje manifestace a byl kvůli tomu tři dny zatčen. To, že je Kabyl, znamená pro něj nebezpečí ze strany vlády a to, že je křesťan, ho ohrožuje ze strany muslimských integristů.

7. Součástí spisu jsou informace o zemi původu, konkrétně Výroční zpráva Amnesty International 2014/15 ze dne 25. února 2015, Výroční zpráva Human Rights Watch 2015, Informace MZV ČR ze dne 10. července 2005, čj. 122 164/2005-LP na téma „aktuální politická situace, aktuální bezpečnostní situace, islámské ozbrojené skupiny, možnosti civilistů obrátit se na bezpečnostní složky, postavení Berberů a vojenská služba, Informace MZV ČR ze dne 26. května 2015, čj. 98860/2015-LPTP na téma „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2012 vydaná Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. května 2013, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2013 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 27. února 2014, Zpráva o zemi vydaná Ministerstvem vnitra Velké Británie 17. ledna 2013, dále přehled událostí od roku 2005 bez uvedení zdroje, Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015 vydaná Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických dne 16. srpna 2016, zpráva Ministerstva vnitra ČR na téma vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko a Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 z 27. ledna 2016, dále Výroční zpráva Amnesty International 2017 vydaná dne 22. února 2017, zpráva o dodržování lidských práv v r. 2016 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze 3. března 2017, Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze 10. srpna 2016, informace OAMP žalovaného na téma vztah Berberů a Arabů na území Alžírsko ze dne 5. ledna 2017 a na téma bezpečnostní a politická situace v zemi Alžírsko, stav červenec 2017 ze dne 20. července 2017, informace MZV ČR ze dne 9. června 2017 na téma: hnutí za autonomii Kabýlie (MAK), postoj alžírských státních orgánů vůči ateistům, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. ledna 2017.

8. Soud nejdříve zdůrazňuje, že udělení azylu je mimořádná ochrana jedince, nesloužící k legalizaci pobytu. V první řadě je to zákon o pobytu cizinců na území České republiky, který stanoví podmínky pobytu cizince na území republiky a jeho legalizaci. Jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní

Shodu s prvopisem potvrzuje

spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

9. Žalobce zpochybnil správnost úsudku žalovaného ohledně ust. § 12 zákona o azylu, jestliže v žalobě tvrdil, že ze země původu vycestoval z důvodu pronásledování za uplatnění politických práv, konkrétně práva shromažďovacího, jestliže byl v r. 2008 za manifestaci na podporu Kabýlie tři dny vězněn a pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, jestliže je vyznavačem křesťanství.

10. V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

11. Soud neshledal důvodnou, s ohledem na výše uvedené, námitku týkající se ustanovení § 12 zákona o azylu a názoru žalovaného zcela přisvědčil. Soud se ztotožnil s učiněným závěrem žalovaného, že v daném případě nebyly naplněny znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, pro uplatňování politických práv a svobod a ani ze strachu z pronásledování z důvodu náboženství nebo zastávání politických názorů.

12. Žalobce tvrdil, že při manifestaci v r. 2008 na podporu hnutí MAK byl spolu s jinými demonstranty tři dny vězněn a pak ještě při manifestaci v r. 2011 byl policií zbit. Žalobce jiné další formy pronásledování ve spojení s podporou kabylského hnutí již netvrdil. Z informace MZV ČR ze dne 9. 6. 2017 vyplývá, že MAK (hnutí za autonomii Kabýlie) je neformální organizace, kterou alžírské státní orgány považují za nelegální a jakékoliv aktivity ve prospěch autonomie Kabýlie mohou být považovány za ohrožování teritoriální integrity Alžírsko. Pokud žalobce tvrdil, že byl pronásledován či mu hrozí pronásledování za uplatňování politických práv, konkrétně práva shromažďovacího, soud přisvědčil, že žalobce při aktivní účasti při demonstracích pořádaných organizací MAK může mít se státními orgány potíže, jestliže tato organizace je nelegální, avšak ze samotné výpovědi žalobce vyplynulo, že měl potíže jen v r. 2008, kdy byl zatčen při demonstraci na tři dny a pak bez dalšího propuštěn a posléze v r. 2011 opět při demonstraci byl zbit policií. Mezi těmito dvěma událostmi a následně po roce 2011 až do jeho odjezdu ze země, žádné další obdobné problémy žalobce netvrdil. Soud se zcela ztotožnil s názorem žalovaného k této otázce, který na základě vlastní výpovědi žalobce v kontextu s informacemi získanými z různých zdrojů ohledně situace v Alžírsku, že nelze vyvodit závěr, že žalobce byl z důvodu své podpory MAK státními orgány pronásledován v rozsahu naplňující podmínky § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalobce po své účasti na demonstraci v r. 2011, již žádné potíže neměl, dokončil studium, a v r. 2013 si bez problému vyřídil italské vízum a bez problému svou zemi opustil.

Shodu s prvopisem potvrzuje

13. Stejně tak žalobce ve správním řízení nekonkretizoval žádnou formu pronásledování ohledně jeho náboženského vyznání vůči jeho osobě, jen poukázal na nevstřícnost jeho rodiny, na potíže s otcem a bratrem. Žalobce žádný konflikt s orgány státní moci z důvodu jím zvoleného náboženství netvrdil. Kromě konfliktu s rodinou žalobce uvedl, že nemohl se veřejně hlásit ke křesťanství, nemohl veřejně nosit křížek (ten však nenosí ani po odchodu z Alžírsko, pozn. soudu) a dále, že křesťané jsou ohrožováni integristy, přičemž tento pojem vysvětlil, že je to člověk, který nahání strach a může být jak křesťan tak i muslim.

14. Zprávy o zemi původu potvrdily, že ač ústava obsahuje ustanovení o svobodě vyznání, je tato omezována prostřednictvím některých zákonů, ale také politikou a zvyklostmi. V souladu s ústavou je státním náboženstvím islám a pro státní instituce platí zákaz chování neslučitelného s tímto vyznáním. Právní řád zaručuje všem jedincům právo provozovat svou víru za podmínky, že budou ctít veřejný pořádek a dodržovat předpisy. Alžírské obyvatelstvo z převážné většiny tvoří sunnitští muslimové, malé nemuslimské komunity sice nemají problém s pronásledováním, mohou se však setkávat za účelem bohoslužeb pouze na státem schválených místech. Obrácení na víru a šíření vír nemuslimy je nezákonné a v důsledku vyhlášky z roku 2006 došlo ke zpřísnění omezení menšinových vyznání. Soud tak nepochybně, že vyznávání jiné víry než islámu je v zemi původu spojeno s jistými obtížemi, např. je kriminalizováno obrácení muslimů na jinou víru, nicméně žalobce netvrdil, že by se aktivně snažil získávat příznivce křesťanského vyznání. Pouhé vyznání jiné víry nezpůsobuje v Alžírsku problémy naplňující pojem pronásledování. Uvedené žalobcovy obavy nelze hodnotit jako odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 b) zákona o azylu.

15. Pokud se týká námitky ohledně porušení ust. 14 zákona o azylu, žalobce dále blíže nerozvedl takto stručně označený žalobní bod. Proto soud pouze uvádí, že žalovaný se zabýval i možností udělení humanitárního azylu a svůj názor, byť stručně, ale logicky odůvodnil. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů, a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování. Lze tak zrekapitulovat, že udělení mezinárodní ochrany je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Správní orgán hodnotil rodinnou, sociální i ekonomickou situaci, přihlédl ke zdravotnímu stavu. Soud neshledal pochybení ani v posouzení této formy ochrany.

16. Zbývalo posoudit, zda hrozba tvrzená žalobcem spadá pod možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Doplňková ochrana je upravena v uvedeném ustanovení a v odstavci prvním stanoví: „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje

svého posledního trvalého bydliště.“ Ve druhém odstavci téhož ustanovení se definuje vážná újma, za kterou se považuje:

„a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Pokud jde o písm. d), soud odkazuje na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), dle kterého stát má povinnost nevrátit cizince na území státu, ve kterém mu hrozí nelidské zacházení. Žalobce neprokázal existenci pronásledování, jež obsahuje jednání nižší intenzity než vážná újma; žalobci nehrozí vážná újma ve smyslu §14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva musí zacházení s žalobcem dosáhnout dostatečného stupně intenzity, aby mohlo být považováno za mučení, nelidské či ponižující zacházení (srovnej *Cruz Varas a ostatní proti Švédsku*, rozsudek ze dne 20.3.1991, stížnost č. 15576/89, § 83). Pro účely § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je dále nutno prokázat „*důvodné obavy, že pokud by byl žalobce vrácen do Alžírsku, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy*“, což rovněž vyplývá z judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Úmluvy (*HLR proti Francii*, rozsudek ze dne 29.4.1997, stížnost č. 24573/94, § 4 0-44). Podle soudu však obavy žalobce v projednávaném případě důvodné nejsou. Z přiložených zpráv vyplynulo, že je zaručena svoboda pohybu po zemi, cestování do zahraničí. Neúspěšní žadatelé o azyl, neporušili-li alžírské zákony, nejsou nijak postihováni a stejně tak není obava ani z návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Lze shrnout, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a čl. 15 KS.

17. Soud nepřisvědčil žalobci, že správní orgán porušil v žalobě uvedená ustanovení správního řádu, které žalobce pojal jen obecně a blíže je nekonkretizoval. Dle názoru soudu žalovaný měl dostatečné podklady pro rozhodnutí a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, vycházel z objektivních a dostatečných informací o zemi původu. Žalobce vyšel z údajů sdělených žalobcem a informací o Alžírsku. Své rozhodnutí přesvědčivě a úplně odůvodnil.

18. Krajský soud na závěr připomíná, že azyl je výjimečný institut konstruovaný primárně za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Prostřednictvím azylového řízení nelze obcházet řádné formy legalizace pobytu cizinců na území České republiky ani řešit jakékoliv nesnáze, které žadatel o mezinárodní ochranu ve svém domovském státě může prožívat.

19. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a podle § 51 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání se souhlasem účastníků řízení.

20. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 5. ledna 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje